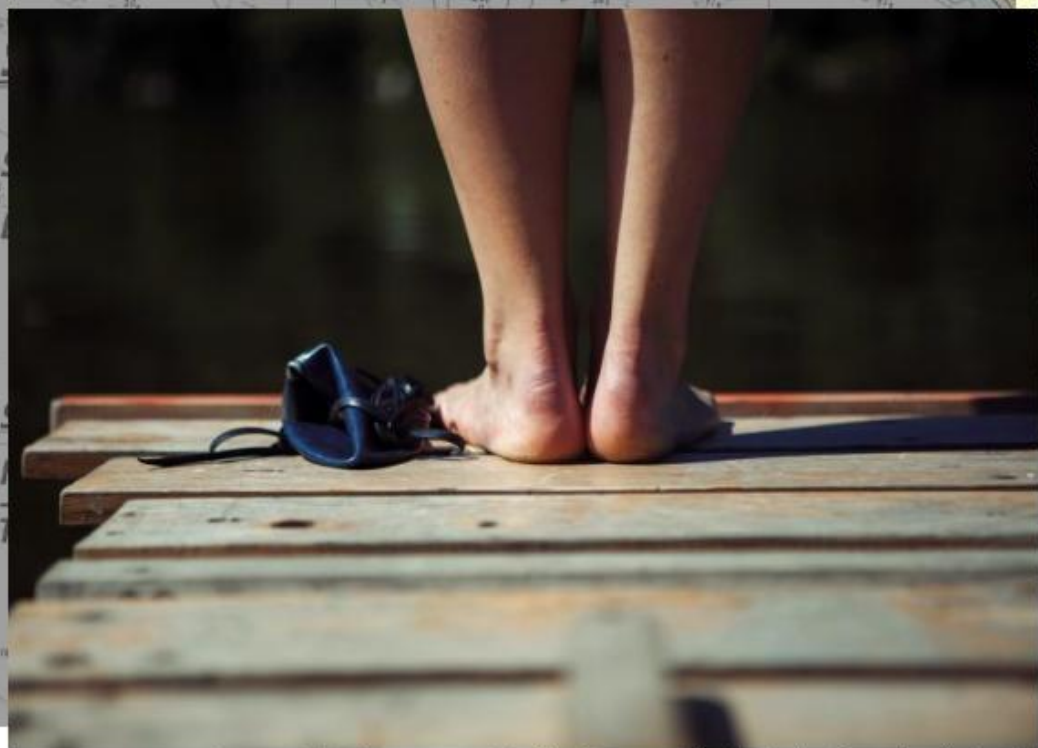

ESPAÑA

Proti proudu

Lucie Leišová

WIND: WESTERLY / 5

Lucie Leišová

PROTI PROUDU

„Jen když se vydáte cestou, kterou před vámi nikdo nešel, můžete zanechat stopu. Všichni máme nějaký strach. Je v každém z nás. Jde jenom o to, za co vám ho stojí vyměnit. Protože v životě budeme mít jenom to, za co jste ochotni bojovat.“

Kazma

Část 1/6

1.

Prvním sportem, ke kterému jsem se jako dítě dostala, nebylo plavání, ale gymnastika. Ta se od plavání neliší snad jen tou ohromnou dřinou, kterou vyžaduje, pokud ji chcete dělat pořádně, jinak je to úplně jiný sport. Všude růžové trikoty, třpytky, culíčky a copánky a otravný důraz na přesnost. Přesně to byly důvody, proč jsem gymnastiku vydržela dělat jen rok a poté uprosila rodiče, že už na ni nechci chodit. Věděla jsem, že si budu muset najít náhradu, protože jsem byla tak hyperaktivní dítě, že nedělat nic u mě nepřicházelo v úvahu. A protože se mladší děti vždycky opičí po těch starších, začala jsem, po vzoru své starší sestřenice, chodit do příbramského plaveckého klubu na své první hodiny plavání.

Z první hodiny si pamatuju jen to, že jsem podplavávala pod vodou nějaké desky a že mě chválili. A vlastně taky to, že mě to bavilo mnohem víc než gymnastika. Ano, vlastně je to zvláštní, že jsou někomu mokré vlasy a voda v uších bližší než ten hezoučkový účes a třpytkovaný trikot, ale dnes už to celkem chápu, celá moje osobnost často spadá do kolonky „zvláštní“

A po dvou letech přišly moje první závody. Pamatuju si jen, že jsem měla plavat 50 metrů kraulem a že mi to celé přišlo jako hrozně velká vzdálenost. Stála jsem za startovním blokem, který byl větší než já, a měla jsem hrozný strach, že něco zkazím

...Nakonec jsem doplávala třetí. Radost z prvního diplomu si pamatuji dodnes. A ačkoliv si možná řeknete, že se devítileté dítě jen těžko může rozhodnout, co chce v životě dělat, já už jsem v té chvíli věděla, že vodu už nikdy neopustím

Roky rychle plynuly a z holčičky, která hned po vyučování nahodila tašku na záda a běžela na trénink, byla pubertáčka. S přijetím na osmileté gymnázium přišla také další velká změna – z plavecké přípravy jsem dostala do závodního družstva. To znamenalo být ve vodě nejen každý den, ale navíc dvakrát denně – ráno od šesti do půl osmé a odpoledne potom od čtyř do šesti. Zkuste si představit třeba nějaký lednový den: Vstávala jsem v pět (za tmy, samozřejmě), rychlá snídaně, cesta na bazén, převléknout se, vyslechnout si rozplavání a ta nejhorší část – skočit do té studené vody. Následovaly cca 3 uplavané kilometry (ještě předtím, než se moji spolužáci vůbec probudili). Pak honem usušit, obléct a běžet do školy a pokud možno udržet po několik následujících hodin pozornost na výuku. Polední pauzy ve škole nepatřily jen obědům, ale i domácím úkolům – večer po tréninku nebyla síla ani nálada cokoliv dělat. Po škole následoval další trénink, kterému ještě dvakrát v týdnu předcházela posilovna. Tréninky byly tvrdé, často jsme uplavali skoro sedm kilometrů. Takže když si k tomu připočtete ty tři ranní, znamenalo to 10 kilometrů ve vodě každý den. Víkend pak obvykle znamenal závody. A pokud byl náhodou nějaký volný, bylo na čas dohnat školu.

Asi si říkáte, že je to dost drsný režim pro malou holku – souhlasím. Ale já to všechno dělala s láskou. Měla jsem na plavání skvělou partu lidí, měla jsem ráda svého trenéra a vlastně jsem měla ráda i tu dřinu. Nedokázala jsem si bez toho všeho svůj život představit.

Ale pak, když mi bylo šestnáct, přišlo první větší zranění. Jasně, při tak náročném tréninkovém tempu se není čemu divit, já jsem ale najednou nevěděla, co se životem. Najednou jako by se zdálo, že byla chyba upínat se na jednu věc a nemít v životě nic jiného, co by mě bavilo a naplňovalo. Přesto jsem to nevzdala a každé ráno na sedmou chodila přes celé město do nemocnice na rehabilitace. Elektroléčba, rebox... Ještě dneska je mi z toho špatně. Co ale bylo ještě mnohem horší, byl nátlak mého okolí. Věty typu „stejně v plavání nikdy nic nedokážeš, tak už se nesnaž“ nebo „podívej se, jak sis kvůli té svojí posedlosti zničila zdraví“ jsem poslouchala dnes a denně a hlodaly v mé mysli prakticky neustále. Já jsem ale věděla, že se do vody chci a musím vrátit. Chyběl mi ten naprostý pocit klidu a uvolnění. Tím, že si ve vodě nemůžete s nikým povídat, dostáváte se blíž k sobě samému. A to bylo to, co jsem potřebovala. Zase být sama sebou. A to bez plavání nebylo možné.

2.

I přes všechny komplikace jsem se nakonec vrátila zpátky do vody. Začátky nebyly snadné, tělo sice nějakou tu paměť má, ale tvrdému tréninku, který mělo opět denně podstupovat, se vzpíralo. Navíc už mi v tu dobu bylo mi sedmnáct, měla jsem tělo dospělé ženy, které navíc bylo, díky pauze, o deset kilo těžší než předtím. Skoro už jsem přestávala věřit, že se budu moct někdy ukázat na nějakých závodech.

A byla tu i další nepříjemná okolnost: Za těch pár měsíců, během kterých jsem nesměla trénovat, jsem poznala i jiný život. Moji vrstevníci by to nejspíš nazvali normálním životem. Mohla jsem chodit do kina, odpoledne jen tak ven, v pátek večer jsem mohla zůstat vzhůru do půlnoci a nemusela jsem řešit, že druhý den brzy ráno musím vstát na závody. A i když se mi po plavání strašně stýskalo a nemohla jsem se dočkat, až se zase budu moci vrátit zpátky do vody, mě malinko mrzelo, že tahle volnost končí. A taky od té doby rozumím tomu, proč se děcka v pubertě, která se odmala věnovala vrcholově nějakému sportu, rozhodnout s tím praštit.

Byl to přesně rok od chvíle, kdy jsem se k plavání vrátila, když se náš trenér na letním soustředění rozhodl, že pojedeme na Lipno plavat závod Českého poháru v dálkovém plavání.